

1. NAGRADA

Pravda za knjige

Jednoga dana krenuo sam u knjižnicu i sve je bilo normalno kada se odjednom začuo snažan prasak. Kroz vrata knjižnice izjurile su knjige i govorile mrmļavski jezik. Kretale su se prema ulicama grada i sve izgovarale iste riječi.

Knjige su zvučale jako bijesno i nesretno. Ali ih nitko nije razumio. Vidio sam kako iz knjige Junaci Pavlove ulice ispadaju pješćane bombe kojima su se jednom davno borili Feri Ač i Boka kako bi obranili svoje mjesto za igru. Knjige su bacale pješćane bombe na ljude i na njihove kuće. Ljudi su bili zbunjeni i ljuti jer im je već bilo preko glave da im prljaju i uništavaju kuće i dvorišta. Bilo je vrijeme da ljudi nešto poduzmu jer će uskoro njihova mjesta, gradovi biti sraunjeni sa zemļom. Predsjednik Svjetske unije odlučio je da ljudi trebaju uništiti sve knjige koje postoje i svi su se ljudi na svijetu složili osim knjižničara iz glavne gradske knjižnice. On je tvrdio da su knjige dar čovječanstva, ali nažalost, nitko ga nije slušao. Vojnici su ušli u svoje tenkove i počeli su gaziti knjige. Piloti su ušli u helikoptere i gađali ih iz zraka. Uspjeli su ozlijediti knjige, no ne i uništiti ih jer su sve imale svoj oklop, korice koje su ih štatile. Vojnici su potrošili svu municiju pa više nisu mogli napadati. Sada su knjige, vidjevši da su ljudi nemoćni, odlučile na drugi način napasti ljude. Gađale su ih slovima, mekanim i oštrim, velikim i malenim, gađale su ih točkama, zarezima i gadno ih iscrpile. Sada su svi klonuli, iscrpljeni. I ljudi i knjige. Nitko više nije imao snage za borbu. Knjige su došle do knjižničara i rekle mu zašto su bile ljute. Htjele su one reći i ljudima, ali nitko osim glavnog knjižničara nije razumio njihov jezik. Knjižničar je okupio sve ljude na svijetu i rekao im zašto su knjige ljute. Knjige su ljute i tužne jer su prašnjave i usamljene, ljudi ih sve rjeđe čitaju. A kada ih čitaju, uopće ne paze na njih, isprljaju ih ili oštete. Svi su razumjeli knjižničara i već sljedećeg dana knjižnice su bile pune. Ljudi su opet čitali knjige.

Čitajte knjige i budite pažļivi i nježni dok listate njihove stranice... Ako ne želite opet započeti rat s knjigama.

NIKOLAS ZULIJANI, 7. r.

OŠ Vladimira Nazora Potpićan

Mentorica: Tihana Franković Načinović

2. NAGRADA

Priča o školskim hodnicima

Kada školsko zvono zazvoni, hodnici se pretvore u trkačku stazu. Tu se juri ovamo, tamo, onamo, na prvi kat, na drugi kat... Ponekad jednostavno zaboraviš gdje trebaš ići.

Ali zato kad imaš prijatelje koji ti čuvaju leđa, sve sjedne na svoje mjesto. Jedini problem ako se prijatelji isto izgube, onda ide frka. Ali u svakom razredu ima taj jedan učenik ili učenica koji sve zna, kada, kuda, kamo. I zato treba biti prijatelj sa svima. Kada krene sat, uvijek počinje šetnja po hodnicima. Ponekad i sastanci u WC-ima. Ipak, to je sve normalno. Problem se stvori čim nešto progovoriš bez šaptanja. To odzvanja po cijeloj školi. Na malim odmorima od pet minuta opet je hodnik glavno mjesto za druženje. Hodnici u našoj školi većinom služe za šetnje i na njima se uvijek nešto dešava. Netko padne, drugi ispriča vic i takve stvari. Jednom nakon prirode, normalno sam hodajući zagledala se i ... Zabila se ravno u zid. Dobro je prošlo jer nije nikog bilo u blizini.

Moj omiljeni hodnik je onaj koji vodi do marendarija. Tamo se uvijek održavaju utrke za marendu. Taj je hodnik vrlo uzak. Kada netko kaže da je hotdog za marendu, za to se moram dobro pripremiti. Kad zazvoni za početak marende, brzo izletim iz učionice. Preskočim svaku drugu stepenicu. Na holu pojurim kao vjetar. Prođem po mojem omiljenom hodniku i dođem u pravi trenutak. Na početku petog razreda dok još nisam znala sve o marendama, došla bih u marendarij kad su svi već pojeli ili tražili repete. Sva u strahu pitala sam kuhara ima li još koji hotdog s majonezom. Na sreću, imao je.

Moj najgori hodnik je onaj koji vodi u učionicu glazbene kulture. Jednom sam u tom hodniku, bila je velika gužva, dobila lakat u glavu. Ne znam čiji je to bio lakat, ali nije bilo namjerno.

Još malo o malim odmorima, tada odmori ne služe samo za šetnje. Imam jednu prijateljicu koja me, umjesto da se tada normalno priprema za nastavu, uzme za ruku i potegne za sobom da idem tražiti njenu veliku simpatiju. Iskreno, to nije ni bilo tako dosadno, ali imala sam nešto pametnije za raditi.

2. NAGRADA

Uglavnom, školski hodnici služe za nešto jako važno. A to je stvaranje uspomena i lijepih trenutaka. Hodnici su posebni jer baš tamo možeš upoznati novog prijatelja ili prijateljicu. Možda se po prvi put zaljubiš. Oni su za mene kao jedna debela velika knjiga u kojoj svaki učenik stvara te piše svoje zgode i priče, lijepe trenutke, a ponekad možda i ružne. I ja sam na hodniku upoznala jednu novu prijateljicu. Sad mi je drago da smo se upoznale i da smo postale dobre frendice.

Na slobodnom satu uvijek je hodnik glavno mjesto za druženje. Hodnici ujedno služe za tješjenje prijatelja i prijateljica. Ili da ti se možda oda neka tajna. Ili kako se netko osjeća. Na hodnicima se izvode sve dječje gluparije. Djeca vide školski hodnik kao najbolje igralište na svijetu. Na hodnicima ponekad naučiš i kakvu lekciju. Možda upadneš u neku nevolju. Hodnici na zadnji dan škole. To osmašima izgleda kao da otvore knjigu sjećanja. Kada su došli u prvi razred, a kako sad idu u srednju školu. Ponekad prvi i zadnji dan škole počne i završi plakanjem.

Školski hodnik je zapravo cijelo tvoje djetinjstvo. Meni su baka i djed pričali o svojim dogodovštinama upravo sa školskih hodnika. Na kraju sam shvatila da su školski hodnici idealno mjesto za stvaranje najvažnijih školskih uspomena.

ENA BRATIČIĆ, 5. b r.

OŠ Matije Vlačića Labin

Mentorica Silva Tenčić

3. NAGRADA

Tata i ja

Ja sam Noa. I svojim sam stalno zanovijetao kako je u školi straaašno teško, kako bi svijet bio ljepši da ne moram svakodnevno odlaziti u tu ustanovu. Pa je moj tata predložio da na jedan dan budem on. Zanimljiva ideja.

Ustao sam u 6 sati ujutro i krenuo se spremati za posao. U 6.20 krenuo sam u Šumariju Buzet. Od upravitelja sam dobio popis dnevnih zadataka. Otišao sam na teren u Livade. Izmjerio sam drva za prodaju koja su kamionima odvezena kupcu. Obišao sam dijelove šume da provjerim kako nema krađe i štete od vjetra i raznih bolesti. Bio sam na pošumljenoj površini i vidio da su sadnice hrasta počele listati. Nakon završetka radnog vremena otišao sam kući. Poslije ručka družio sam se sa svojom djecom do njihova odlaska na trening. Otišli smo u šetnju brati šparoge. Kad smo se vratili kući, dodavali smo se loptom i vozili bicikl. Kad su djeca otišla na trening, pripremio sam krumpir za sadnju. Navečer sam se istuširao i taman kad sam se htio ispružiti na kauču i pogledati utakmicu Lige prvaka, žena tj. moja mama počela je vikati i ljutiti se na moju sestru zbog jedinice iz engleskog. Sada sam morao glumiti odraslog pa sam se i ja jako ljutio na nju. A onda je moj tata, sada glumeći mene, zanovijetao zašto mora svaku večer jesti tu dosadnu juhu. Ne moram ni reći kakva je galama tada nastala. I tako, nakon što smo svi rekli što smo imali, proveo sam vrijeme sa svojom obitelji u ugodnom druženju. Pročitao sam djeci priču za laku noć i otišao na zasluženi odmor. Nadam se da ću ujutro, kad se probudim, ja biti ponovno ja, a moj tata - tata jer mi je ovaj dan, iako ugodan i zanimljiv, bio veoma naporan i pun odgovornosti.

Ja ipak najviše volim uživati u svojoj dječjoj bezbrižnosti i kao što mi tata kaže- da mi je mozak na paši.

NOA BURŠIĆ, 6. r.

OŠ Vladimira Nazora Potpićan

Mentorica: Tihana Franković Načinović